

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† CARDENAL JOAN JOSEP OMELLA OMELLA
Arquebisbe de Barcelona

Celebrem els nostres patrons

La tercera setmana de Pasqua ens porta, enmig del goig pasqual, a la celebració dels dos patrons espirituals de Catalunya: avui, 23 d'abril, en el calendari dels sants s'escau la festa de sant Jordi, patró secundari de Catalunya, que celebrarem litúrgicament aquest dilluns per tal de no interrompre els diumenges del temps pasqual. I el proper dijous, 27 d'abril, celebrarem la festa de la Mare de Déu de Montserrat, patrona principal de Catalunya.

El nom de Jordi, ve del grec γεωργός (*georgós*) i vol dir «treballador de la terra», però això no vol dir que sant Jordi ho fos. Diu la tradició que era un soldat romà de l'Orient que es va convertir al cristianisme i que va morir màrtir en les persecucions del segle III. El seu sepulcre a la ciutat palestinenca de Lidda va ser molt venerat els primers segles del cristianisme. A l'Orient era anomenat el «megalomàrtir», el gran màrtir.

Aquesta fama es va estendre i va fer que molts països l'acollissin com al seu patró. És per això que es van anar difonent unes tradicions de gran força popular que el presenten com el cavaller que venç el drac, és a dir, el mal, i així salva la donzella, és a dir, la virtut. Aquesta és una imatge molt suggestiva que ens recorda, en cadascú, la lluita entre el bé i el mal i ens convida a lluitar contra tot allò que fa mal a les persones.

Els cristians venerem sant Jordi perquè va ser un cristià convençut de la seva fe en Jesús, capaç de renunciar a tot, fins i tot a la seva vida, per ser fidel a Jesucrist i a l'Evangelí.

Catalunya ha sabut expressar amb creativitat l'estima al gran cavaller i li dedica cada any una jornada molt bonica, en què tothom surt al carrer amb ganes de trobar lectures i excuses per trobar-se. Enmig del clima festiu i primaveral de les roses i els llibres, s'honora la fe i la cultura, l'humanisme i la transcendència.

Cavallerosament, aquí a la nostra terra, sant Jordi cedeix la primacia a la Mare de Déu de Montserrat, sobretot des de l'any 1881, quan el papa Lleó XIII va declarar la Mare de Déu de

Capella de Sant Jordi del Palau de la Generalitat (Foto: Agustí Codinach / Catalunya Cristiana)

Montserrat «patrona de tot el Principat de Catalunya». L'any 1914 es va decidir que tingués també festa pròpia el dia 27 d'abril. La Mare de Déu de Montserrat és la rosa d'abril i la més bella flor de Pasqua. El prefaci de l'Eucaristia canta que «Ella és l'esperança dels fidels i l'honor del nostre poble». El papa sant Joan Pau II, en la seva visita al monestir de Montserrat l'any 1982, va afirmar: «Montserrat

és un *Magnificat* de roca, una fletxa indicadora d'ulteriors escalades». Els monjos i monges dels monestirs d'aquesta muntanya fan de Montserrat «un fogar d'oració i de fe cristiana», com diu una oració litúrgica de la festa.

Benvolguts germanes i germans, preguem perquè els nostres sants patrons facin de la nostra terra un lloc de pau, fraternitat i acollida. Felicitó

tots els catalans, tots els aragonesos i aquells que han acollit sant Jordi com al seu patró. Aprofitem aquesta jornada festiva per promoure la lectura i l'amistat. Experimentem el goig de llegir. Us convido a fer-ho amb l'obra més llegida, editada i traduïda a més llengües de la història: la Bíblia, una obra amb un missatge preciós. Que la Mare de Déu de Montserrat ens il·lumini i ens guii cap al cel.

ENTREVISTA

La força de la sinodalitat

NATHALIE BECQUART

La religiosa de la congregació de Xavières, Nathalie Becquart, que ha estat del 2008 al 2018 directora del Servei Nacional per a l'Evangelització dels Joves i de les Vocacions de la Conferència Episcopal Francesca, és la sotsecretària del Sínode de Bisbes i la primera dona que tindrà dret a vot. Nathalie Becquart va impartir a l'Ateneu Universitari Sant Pacià, el proppassat 22 de març, la conferència «Construir una Església d'homes i dones, missionera i fraterna».

Per què és important aquest Sínode?

Perquè hem de trobar la manera, homes i dones, tots els batejats, de caminar junts: tots som cridats a ser protagonistes i missioners. I tots vol dir: homes i dones, joves, ancians, sacerdots, laics, religiosos, religioses... Aquesta és la missió de l'Església sinodal. És un nou estil, l'estil de l'escolta, que hem d'aprendre per poder discernir tots junts.

Quina és la seva responsabilitat?

Treballar amb el secretari general, el cardenal Grech, acompanyar totes les esglésies locals per poder fer aquest camí sinodal. Hem de promoure la sinodalitat com un estil per a l'Església a tots els nivells. La crida de Déu per a l'Església d'avui és la de ser sinodal, amb aquest estil de l'escolta, del diàleg i del discerniment. Per tant, a la secretaria general hem d'estar al servei de l'obra de l'Esperit Sant per a aquest Sínode, que és un procés espiritual, com l'oració, l'escolta de la Paraula de Déu en el centre de la vida.

Vostè, que coneix bé les necessitats dels joves, què reclamen a l'Església?

En el Sínode de Joves vam escoltar-los i el que volen és ser protagonistes, volen treballar per crear un món millor. El que volen, per tant, és tenir una Església sinodal, no només una Església com a institució. Hem entès que és l'única manera de fer una evangelització amb els joves com a protagonistes. El Papa va traçar el camí a l'exhortació apostòlica *Christus Vivit*: la pastoral juvenil ha de ser amb una dimensió missionera i popular, sinodal. Per això, aquest Sínode és un fruit dels Joves: posem l'escolta en el centre, i tots aprenem a caminar junts.

Oscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ

Inici de pregària en família

Es van casar fa uns mesos, mig any, més o menys. Són de famílies cristianes. Relacionats des d'infants amb grups de fe, en els quals han participat amb intensitat, especialment en l'etapa juvenil. Van preparar el casament amb il·lusió, després de parlar i configurar un projecte matrimonial ajustat als ensenyaments de Jesús. Ara, ja casats, procuren viure'l en el seu dia a dia. Viure junts. Tenir en consideració l'altre. Compartir la vida. Atents al món. Aprendre a mirar en la mateixa direcció quan és convenient. Asseure's per parlar. Escoltar l'altre per decidir...

Es proposaren que la pregària ocupés un espai a les seves vides i que en algun moment del dia fos compartida, ara en parella i, més endavant, si Déu vol, amb els fills que s'hi puguin afegir. Cada dia, doncs, abans d'anar a dormir, alguns dies agenollats, d'altres asseguts, davant la icona de Jesús que tenen a la seva cambra, fan una estona de pregària. Lectura de l'Evangeli, silenci, un cant repetitiu... depèn del dia, del moment familiar, de l'entorn proper i llunyà. No hi falta mai una breu revisió de la jornada, demanar perdó i donar gràcies. I per

acabar el Parnostre. La pregària familiar que un dia ensenyaran als seus fills. N'estan contents d'aquestes estones. Procuren ser fidels a aquest moment de pregària. Els agradaria que, més endavant, tingués continuïtat amb els fills. Quan siguin petits potser serà més complexa. Déu dirà!

Avui, després d'un dia de treball, de múltiples activitats, quan la nit els embolcalla, davant la creu, agafats de la mà, esgranen el Parnostre. Faci's la vostra voluntat. Se saben en mans de Déu! «Sara es va aixecar i tots dos es posaren a pregar suplicant la protecció de Déu. Tobies va començar així la seva súplica: / Siguets beneït, Déu dels nostres pares, / que el teu nom sigui beneït per totes les generacions: que et beneixin per segles i segles / el cel i tot el que has creat. / (...) / Vulgues apiadar-te de nosaltres dos, / fes que arribem plegats a la vellesa. / Llavors van afegir tots dos alhora: / Amén, amén. / I van dormir tota aquella nit» (Tb 8,5-9).

Demà començaran un nou dia, en mans de Déu, cercant la seva voluntat, malgrat els entrebancs i dificultats. Déu ben a prop!

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

El estilo de Dios

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

Hoy en el trasfondo de nuestra reflexión encontramos la celebración del mártir sant Jordi, día en el que la cercanía y la amistad están presentes. Caminamos por la vida llevando cada uno en el corazón preguntas y esperanzas, problemas y soluciones, asuntos personales o de interés por los demás. A veces, podemos sentir una especie de soledad; otras, el Señor nos regala alguien cercano con quien podemos compartir.

Si pensamos en los discípulos de Emaús, observamos que ellos, compañeros y seguidores de un ideal, comparten. En aquel momento se encuentran sumidos en la tristeza y en el no saber, pero, tienen a su favor que hablan de su fe. En aquella situación el Señor, tomando la iniciativa, se les acercó discreto. Compasivo y

tierno les ayuda a reflexionar. Nos recordaba el Papa en la alocución al inicio del Sínode sobre la Sinodalidad que el estilo de Dios es «la cercanía, la compasión y la ternura». El Señor escucha a aquellos compañeros de camino, les habla al corazón y se les da.

Tras la Resurrección vemos a María con los primeros discípulos. Que ella nos custodie y nos prepare para acoger al Espíritu, él guía y da la gracia para que juntos vayamos hacia adelante. Que la escucha de la Palabra de Dios y la Eucaristía nos ayude al encuentro con el Señor Resucitado y, con Él, nos hagamos cargo «de las fragilidades y las pobrezas de nuestro tiempo». Regalemos rosas, acercándonos unos a otros al estilo de Dios.

Lectures de la missa diària i santoral

24. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.)

[Ap 12,10-12a / Sl 33 / 1Jn 5,1-5 / Jn 15,1-8]. Sant Fidel de Sigmaringen, prev. caputxí i mr. a Suïssa (1622). Sant Pere Ermengol, mr. mercedari (cap al 1304), de la Guàrdia dels Prats (Conca de Barberà). Conversió de sant Agustí; sant Gregori d'Elvira, bisbe; santa Maria-Eufràsia Pelletier, rel., fund. Congregació del Bon Pastor; sant Benet Menni, prev., fund. Gnes. Hospitalàries del Sagrat Cor (HSCJ); sants Cerasi i Febadi, bisbes. Enguany, celebració litúrgica de sant Jordi.

25. ■ Dimarts [1Pe 5,5b-14 / Sl 88 / Mc 16,15-20].

Sant Marc, evangelista, cosí de Bernabé, deixeble de Pere i company de Pau; sant Ania, bisbe; santa Calixta, mr.

26. □ Dimecres [Sir 39,8-15 (o bé: 1Co 2,1-10) / Sl 118 / Mt 5,13-16].

Sant Isidor (†636), bisbe de Sevilla (successor del seu germà Leandre) i dr. de l'Església, venerat a Lleó. Mare de Déu del Bon Consell; sant Clet i o Anacleto, papa i mr.; sant Marcel·lí, papa i mr.; sant Pascasi, bisbe; sant Rafael Arnaiz Baron, trapenc.

27. □ Dijous [Ac 1,12-14 / Sl 86 / Ef 1,3-6,11-12 / Lc 1,39-47].

Mare de Déu de Montserrat, patrona principal de Catalunya (coronada 1881, entronitzada 1947). Sant Toribi de Mogrovejo, bisbe, santa Zita, vg., de Lucca (s. XIII), patrona de les treballadores domèstiques; beats Domènec i Gregori, prevs. de Barbastro.

28. □ Divendres [Ac 9,1-20 / Sl 116 / Jn 6,52-59].

Sant Pere Chanel (1803-1841), prev. Marista i mr. a Oceania; sant Prudenci, bisbe; sant Cirí, mr.; sant Lluís-Maria Grignon de Montfort, prev.; santa Valèria, mare de família, mr.; beat Luquesi, terciari franciscà.

29. □ Dissabte. [1Jn 1,5-2,2 / Sl 102 / Mt 11,25-30].

Santa Caterina de Sena (1347-1380), vg. terciària dominica, doctora de l'Església i copatrona d'Europa; sant Ramon (Raimundo) de Fitero, abat; sant Robert, prev. cistercenc.

30. □ † Diumenge vinent, IV de Pasqua (lit. hores: 4a setm.)

[Ac 2,14a.36-41 / Sl 22 / 1Pe 2,20b-25 / Jn 10,1-10]. Sant Pius V (1504-1572), papa (1566, dominicà); sant Josep-Benet Cottolengo, prev., fund.; sants Amador, Pere i Lluís, màrtirs a Còrdova; sant Indaleci, bisbe; santa Sofia, vg. i mr.

DIUMENGE III DE PASQUA

Lectura dels Fets dels Apòstols

(Ac 2,14.22b-33)

El dia de la Pentecosta, Pere es posà dret amb els onze, alçà la veu i digué a la gent: «Homes de Judea i tots els qui viviu a Jerusalem: Escolteu bé i sapigueu això que us dic: Jesús de Natzaret era un home que Déu acredità davant vostre obrant entre vosaltres, per mà d'ell, miracles, prodigis i senyals. Tots ho sabeu prou. Doncs bé: d'acord amb la decisió que Déu havia pres i coneixia per endavant, Jesús de Natzaret va ser traït, i vosaltres el vau matar fent-lo clavar a la creu per uns homes sense llei. Però Déu l'ha ressuscitat i l'ha alliberat dels llaços de la mort, que de cap manera no podia retenir-lo captiu.

Germans, us he de parlar clar. El patriarca David va morir i va ser enterrat en un sepulcre que avui encara podem veure. Però ell, que era profeta i coneixia el jurament de Déu de fer pujar al seu tron un dels seus descendents, havia contemplat en visió profètica la resurrecció de Crist, i en parlava quan deia que "Déu no l'havia abandonat enmig dels morts ni havia deixat que es corrompés el seu cos". Aquest Jesús, doncs, Déu l'ha ressuscitat. Tots nosaltres en som testimonis. I ara que la dreta de Déu l'ha glorificat, ha rebut del Pare l'Esperit Sant com estava promès, i l'ha donat amb profusió. Això és el que vosaltres veieu i sentiu».

Salm responsorial (15)

R. *Ensenyeu-me, Senyor, el camí que duu a la vida.*

Lectura de la primera carta de sant Pere (1Pe 1,17-21)

Estimats: Vosaltres invoqueu com a Pare aquell que judica cadascú segons les seves obres, sense fer distincions. Per tant, vetlleu sobre la vostra conducta durant l'estada en aquest món. Penseu que heu estat rescatats de la manera absurda de viure que havia heretat dels vostres pares, no pagant un preu que pot perdre valor, com serien la plata o l'or, sinó amb una sang preciosa, la de Crist, sacrificat com un anyell sense tara ni defecte. Abans de crear el món, Déu havia decidit el seu destí, i ara, a la fi del temps, l'ha manifestat per a vosaltres, els qui, per ell, heu cregut en Déu, que l'ha ressuscitat d'entre els morts i l'ha glorificat. Per això, teniu posada en Déu la fe i l'esperança.

✠ Lectura de l'Evangelí segons sant Lluc (Lc 24,13-35)

Aquell mateix diumenge, dos dels deixebles de Jesús se'n anaven a un poble anomenat Emaús, a onze quilòmetres de Jerusalem, i conversaven entre ells comentant aquests incidents.

Mentre conversaven i discutien, Jesús mateix els aconsegui i es posà a caminar amb ells, però Déu impedia que els seus ulls el reconeguessin. Ell els preguntà: «¿De què discutiu entre vosaltres tot caminant?». Ells s'aturaren amb un posat trist, i un dels dos, que es deia Cleofàs, li respongué: «De tots els forasters que hi havia aquests dies a Jerusalem, ¿ets l'únic que no saps el que hi ha passat?». Els preguntà: «¿Què?». Li contestaren: «El cas de Jesús de Natzaret. S'havia revelat com un profeta poderós en obres i en paraules davant Déu i el poble. Els grans sacerdots i les autoritats del nostre poble l'entregaren perquè fos condemnat a mort i crucificat. Nosaltres esperàvem que ell seria el qui hauria alliberat Israel. Ara, de tot això ja fa tres dies. És cert que unes dones del nostre grup ens han esverat: han anat de bon matí al sepulcre, no hi han trobat el cos, i han vingut a dir-nos que fins i tot se'ls han aparegut uns àngels i els han assegurat que ell és viu. Alguns dels qui eren amb nosaltres han anat al sepulcre i ho han trobat tot exactament com les dones havien dit, però a ell, no l'han vist pas».

Ell els digué: «Sí que us costa d'entendre! Quins cors tan indecisos a creure tot allò que havien anunciat els profetes! ¿No havia de patir tot això el Messies abans d'entrar en la seva glòria?». Llavors, començant pels llibres de Moisès i seguint els de tots els profetes, els exposava tots els llocs de les Escripures que es referien a ell.

Mentrestant, s'acostaven al poblet on es dirigien i ell va fer com si seguís més enllà. Però ells el forçaren pregant-lo: «Queda't amb nosaltres que ja es fa tard i el dia ha començat a declinar». Jesús entrà per quedar-se amb ells. Quan s'hagué posat amb ells a taula, prengué el pa, digué la benedicció, el partí i els el donava. En aquell moment se'ls obriren els ulls i el reconegueren, però ell desaparegué. I es deien l'un a l'altre: «¿No és veritat que els nostres cors s'abusaven dins nostre mentre ens parlava pel camí i ens obria el sentit de les Escripures?». Llavors mateix s'alçaren de taula i se'n tornaren a Jerusalem. Allà trobaren reunits els onze i tots els qui anaven amb ells, que deien: «Realment el Senyor ha ressuscitat i s'ha aparegut a Simó». Ells també contaven el que els havia passat pel camí, i com l'havien reconegut quan partia el pa.

Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles

(Hch 2,14.22b-33)

El día de Pentecostés Pedro, poniéndose en pie junto a los Once, levantó su voz y con toda solemnidad declaró: «Judíos y vecinos todos de Jerusalén, enteraos bien y escuchad atentamente mis palabras: A Jesús el Nazareno, varón acreditado por Dios ante vosotros con los milagros, prodigios y signos que Dios realizó por medio de él. Como vosotros mismos sabéis, a este, entregado conforme al plan que Dios tenía establecido y previsto, lo matasteis, clavándolo a una cruz por manos de hombres inicuos. Pero Dios lo resucitó, librándolo de los dolores de la muerte, por cuanto no era posible que esta lo retuviera bajo su dominio.

Hermanos, permitidme hablaros con franqueza: El patriarca David murió y lo enterraron, y su sepulcro está entre nosotros hasta el día de hoy. Pero como era profeta y sabía que Dios "le había jurado con juramento sentar en su trono a un descendiente suyo", previéndolo, habló de la resurrección del Mesías cuando dijo que "no lo abandonará en el lugar de los muertos" y que "su carne no experimentará corrupción". A este Jesús lo resucitó Dios, de lo cual todos nosotros somos testigos. Exaltado, pues por la diestra de Dios y habiendo recibido del Padre la promesa del Espíritu Santo, lo ha derramado. Esto es lo que estáis viendo y oyendo».

Salmo responsorial (15)

R. *Señor, me enseñarás el sendero de la vida.*

Lectura de la primera carta del apóstol san Pedro (1Pe 1,17-21)

Queridos hermanos: Puesto que podéis llamar Padre al que juzga imparcialmente según las obras de cada uno, comportaos con temor durante el tiempo de vuestra peregrinación, pues ya sabéis que fuisteis liberados de vuestra conducta inútil, heredada de vuestros padres, pero no con algo corruptible, con oro o plata, sino con una sangre preciosa, como la de un cordero sin defecto y sin mancha, Cristo, previsto ya antes de la creación del mundo y manifestado en los últimos tiempos por vosotros, que, por medio de él, creéis en Dios, que lo resucitó de entre los muertos y le dio gloria, de manera que vuestra fe y vuestra esperanza estén puestas en Dios.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 24,13-35)

Aquel mismo día (el primero de la semana), dos de los discípulos de Jesús iban caminando a una aldea llamada Emaús, distante de Jerusalén unos sesenta estadios; iban conversando entre ellos de todo lo que había sucedido.

Mientras conversaban y discutían, Jesús en persona se acercó y se puso a caminar con ellos. Pero sus ojos no eran capaces de reconocerlo. Él les dijo: «¿Qué conversación es esa que traéis mientras vais de camino?». Ellos se detuvieron con aire entristecido. Y uno de ellos, que se llamaba Cleofás, le respondió: «¿Eres tú el único forastero en Jerusalén que no sabes lo que ha pasado allí estos días?». Él les dijo: «¿Qué?». Ellos le contestaron: «Lo de Jesús el Nazareno, que fue un profeta poderoso en obras y palabras, ante Dios y ante todo el pueblo; cómo lo entregaron los sumos sacerdotes y nuestros jefes para que lo condenaran a muerte, y lo crucificaron. Nosotros esperábamos que él iba a liberar a Israel, pero, con todo esto, ya estamos en el tercer día desde que esto sucedió. Es verdad que algunas mujeres de nuestro grupo nos han sobresaltado, pues habiendo ido muy de mañana al sepulcro, y no habiendo encontrado su cuerpo, vinieron diciendo que incluso habían visto una aparición de ángeles, que dicen que está vivo. Algunos de los nuestros fueron también al sepulcro y lo encontraron como habían dicho las mujeres; pero a él no lo vieron».

Entonces él les dijo: «¿Qué necios y torpes sois para creer lo que dijeron los profetas! ¿No era necesario que el Mesías padeciera esto y entrara así en su gloria?». Y, comenzando por Moisès y siguiendo por todos los profetas, les explicó lo que se refería a él en todas las Escrituras. Llegaron cerca de la aldea adonde iban y él simuló que iba a seguir caminando; pero ellos lo apremiaron, diciendo: «Quédate con nosotros, porque atardece y el día va de caída». Y entró para quedarse con ellos. Sentado a la mesa con ellos, tomó el pan, pronunció la bendición, lo partió y se lo iba dando. A ellos se les abrieron los ojos y lo reconocieron. Pero él desapareció de su vista. Y se dijeron el uno al otro: «¿No ardía nuestro corazón mientras nos hablaba por el camino y nos explicaba las Escrituras?». Y, levantándose en aquel momento, se volvieron a Jerusalén, donde encontraron reunidos a los Once con sus compañeros, que estaban diciendo: «Era verdad, ha resucitado el Señor y se ha aparecido a Simón». Y ellos contaron lo que les había pasado por el camino y cómo lo habían reconocido al partir el pan.

COMENTARI

De la decepció, passem a la trobada

MN. JOSEP SERRA I COLOMER
Canonge de la Catedral

La decepció per tot el que ha passat en Jesús fa marxar cap a casa els seus seguidors. La descoberta que Jesús és viu fa tornar la comunitat.

Els bons deixebles d'Emmaús, tristos i pensatius, reconeixen que Jesús s'havia manifestat com un profeta poderós en obres i paraules, ells hi havien confiat. Però amb la seva mort, creuen que tot s'ha acabat.

El Messies que esperaven i creien veure en Jesús era el d'un triomfador que captiva amb les seves paraules i realitza miracles convincents. No recordaven que ja les escriptures de l'Antic Testament i els profetes el presentaven dient que «havia de patir abans d'entrar a la seva glòria». No eren capaços d'acceptar que el Messies passés per l'abaixament del sofriment, el servei, el perdó davant la violència, fins a arribar a la mort, per tal de construir el seu Regne i néixer a una nova vida.

A nosaltres, cristians d'avui, també ens costa acceptar el sofriment, la incomprensió, la calúnnia i, fins i tot, la mort per ser bons deixebles de Crist.

Són molts els cristians (o no cristians), potser quasi tothom, que en el camí de la vida ha tingut bones il·lusions, alegries i esperances en diferents persones i situacions, però amb el pas del temps i amb els fets que han anat succeint, les realitats esperades se'ls han convertit en desencanyis i tristesses. S'ha somniat en grans i boniques realitats futures, però el resultat ha sigut diferent. No és estrany trobar-se persones que ja han fet un gran recorregut de vida, i que ara estan decebudes, entristides, soles, i com mig derrotades. Els deixebles d'Emmaús tenien aquests sentiments.

Sant Lluc a l'Evangelí ens ensenya de quina manera podem fer experiència del Crist ressuscitat. Ens diu que Jesús se'ns fa trobadís en el nostre caminar: se'ns fa amic que conversa amb nosaltres, ens recorda que cal tenir present la Paraula de Déu (les Escripures Sagrades), es deixa convidar per venir a casa nostra (a la nostra interioritat), i ens parteix el Pa de la Vida. Es tracta d'un reconeixement en la fracció del pa, en l'Eucaristia, en ella ens fem conscients que el Senyor és viu i gloriósament ressuscitat.

Els deixebles d'Emmaús tornen a la comunitat i, amb ella, són capaços de proclamar la gran realitat de la resurrecció.

Jesús se'ns fa present fent camí amb nosaltres, espera que tornem a la comunitat, i amb joia i esperança, proclamem la seva resurrecció.

ACTIVITATS DEL SR. CARDENAL

Reunió del Consell de Cardenals.

El proper dilluns, 24 d'abril, l'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Joan Josep Omella, es reunirà per primera vegada amb el Consell de Cardenals, presidit pel papa Francesc. La trobada tindrà lloc a la Casa de Santa Marta.

Reunió de la Congregació per als bisbes.

El proper dijous, 27 d'abril, el cardenal Omella participarà a la reunió de la Congregació per als bisbes a la Santa Seu.

Missa a la parròquia de Sant Genís, de Vilassar de Dalt.

Amb motiu de la celebració dels 400 anys de la vinguda de les relíquies del sant, el cardenal Omella presidirà l'Eucaristia a la parròquia de Sant Genís. Estarà acompanyat per Mn. Antoni Suriol i Castellví, rector de Vilassar de Dalt i de Cabriels, i pels preveres de les parròquies veïnes. En acabar, veneració de les relíquies i cant dels goigs.

AGENDA

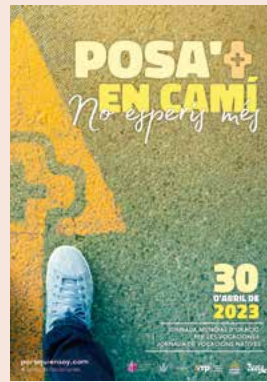
Reunió del Secretariat Interdiocesà de Joventut.

El proper dilluns, 24 d'abril, Mons. Javier Vilanova, bisbe auxi-

Jornades vocacionals

El proper diumenge, 30 d'abril, l'Església celebra dues Jornades vocacionals de forma conjunta: la Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions i la Jornada de Vocacions Natives.

Les dues Jornades comparteixen un mateix cartell i un mateix lema: «Posa't en camí, no esperis més», en línia amb el lema de la Jornada Mundial de la Joventut, que se celebrarà el mes d'agost a Lisboa: «Maria se n'ana de pressa» (Lc 1,39).

liar, presidirà aquesta reunió a la seu de Barcelona (c/ Villarroel, 81).

Dansa contemplativa.

El proper dimarts, 25 d'abril, de 19 a 20.30 h, ens trobarem al Centre Passatge per fer una meditació en moviment, a través d'unes danses senzilles, que ens ajudaran a connectar amb el nostre interior i expressar l'experiència espiritual que portem dins. Tothom hi és convidat. Aportació: taquilla inversa (c/ València 244, 4t).

Visita als Salesians Sant Jordi del barri de la Mina.

El proper dimarts, 25 d'abril, a les 16 h, Mons. Javier Vilanova, bisbe auxiliar, visitarà l'entitat social dels Salesians Sant Jordi. A més, també visitarà la parròquia Mare de Déu de les Neus del barri de la Mina, a Sant Adrià del Besòs.

Presentació del llibre Déu raons per creure en Déu.

El dimarts 25 d'abril, a les 19 h, Mons. Javier Vilanova, bisbe auxiliar, presidirà l'acte de presentació d'aquest nou llibre d'Oriol Jara, al Palau Macaya, organitzat per la Universitat de la Santa Creu (Pg. de Sant Joan, 108).

Vetlla de Santa Maria.

El proper dimecres, 26 d'abril, a les 18 h, Mons. Sergi Gordo, bisbe auxiliar, participarà en la Vetlla que se celebrarà al Monestir de Montserrat.

Basílica de Santa Maria del Mar.

El proper diumenge, 30 d'abril, a les 12 h, Mons. Sergi Gordo, bisbe auxiliar, presidirà les confirmacions.

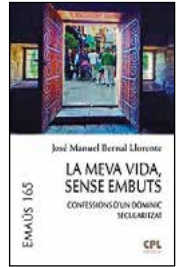

Consulta altres actes de l'agenda diocesana

LLIBRES

La meua vida, sense embuts. Confessions d'un dominic secularitzat,

de José Manuel Bernal Llorente. Aquest llibre, de 148 pàgines, editat per l'editorial CPL, no és una autobiografia. L'autor ens diu: «Déu escriu recte amb ratlles tortes; perquè els camins empresos es dibuixen torts i forassenyats; perquè tot escapa a les normes acreditades del seny, del bon sentit i de les maneres convencionals. I, tanmateix, en l'horitzó final, tot pren cos i s'aclareix». Això és precisament el que vol aclarir aquest llibre.

Breu història del mandat,

de Borja Bagunyà. En aquest llibre, de 78 pàgines, editat per Fragmenta, l'escriptor analitza els lligams entre la realitat i la consciència i els mecanismes que l'home

ha creat per orientar la seva acció a través de l'anàlisi de grans obres de la literatura occidentals, i mitjançant les eines de la crítica literària.

CARTA DOMINICAL

† CARDENAL JUAN JOSÉ OMELLA OMELLA
Arzobispo de Barcelona

Celebremos nuestros patronos

La tercera semana de Pascua nos lleva, en medio del gozo pascual, a la celebración de los dos patronos espirituales de Cataluña: hoy, 23 de abril, en el calendario de los santos se celebra la fiesta de san Jorge o sant Jordi, patrón secundario de Cataluña, que celebraremos litúrgicamente este lunes para no interrumpir los domingos del tiempo pascual. Y el próximo jueves, 27 de abril, celebraremos la fiesta de la Virgen de Montserrat, patrona principal de Cataluña.

El nombre de Jorge, viene del griego γεωργός (georgós) y significa «trabajador de la tierra», pero eso no quiere decir que san Jorge lo fuera. Dice la tradición que era un soldado romano de Oriente que se convirtió al cristianismo y que murió mártir en las persecuciones del siglo III. Su sepulcro en la ciudad palestina de Lidda fue muy venerado en los primeros siglos del cristianismo. En Oriente era llamado el «megalomártir», el gran mártir.

Esta fama se extendió e hizo que muchos países le acogieran como su patrón. Por eso se fueron difundiendo unas tradiciones de gran fuerza popular que lo presentan como el caballero que

vence al dragón, es decir, el mal, y así salva a la doncella, es decir, la virtud. Esta es una imagen muy sugestiva que nos recuerda, a cada uno de nosotros, la lucha entre el bien y el mal y nos invita a luchar contra todo lo que hace daño a las personas.

Los cristianos veneramos a san Jorge porque fue un cristiano convencido de su fe en Jesús, capaz de renunciar a todo, incluso a su vida, por ser fiel a Jesucristo y al Evangelio.

Catalunya ha sabido expresar con creatividad la estima al gran caballero y le dedica cada año una jornada muy bonita, en la que todo el mundo sale a la calle con ganas de encontrar nuevas lecturas y excusas para encontrarse. En medio del clima festivo y primaveral de las rosas y los libros, se honra la fe y la cultura, el humanismo y la trascendencia.

Caballerosamente, aquí en nuestra tierra, san Jorge cede la primacía a la Virgen de Montserrat, sobre todo desde el año 1881, cuando el papa León XIII declaró a la Virgen de Montserrat «patrona de todo el Principado de Cataluña». En 1914 se decidió que tuviera también fiesta propia el día

27 de abril. Nuestra Señora de Montserrat es la rosa de abril y la más bella flor de Pascua. El prefacio de la Eucaristía canta que «Ella es la esperanza de los fieles y el honor de nuestro pueblo». El papa san Juan Pablo II, en su visita al monasterio de Montserrat en 1982, afirmó: «Montserrat es una Magnificat de roca, una flecha indicadora de ultteriores escaladas». Los monjes y monjas de los monasterios de esta montaña hacen de Montserrat «un hogar de oración y de fe cristiana», como dice una oración litúrgica de la fiesta.

Queridos hermanos y hermanas, recemos para que nuestros santos patronos hagan de nuestra tierra un lugar de paz, fraternidad y acogida. Felicito a todos los catalanes, a todos los aragoneses y a aquellos que han acogido san Jorge como su patrón. Aprovechemos esta jornada festiva para promover la lectura y la amistad. Experimentemos el gozo de leer. Os invito a hacerlo con la obra más leída, editada y traducida a más lenguas de la historia: la Biblia, una obra con un mensaje precioso. Que la Virgen de Montserrat nos ilumine y nos guíe hacia el cielo.